

og hun kunde huske, hvordan hun ofte paa Hjemvejen fra Skolen havde sendt udfordrende Blikke op til Klokken over Garnisonskirken, hvor hendes Klassekammerater, Admiralsdatteren og de to Komtesser, havde deres faste Stolestader, hvad de altid var meget vigtige af.

»Tænk, Per! Allerede saa tidlig har vi altsaa haft de samme Tanker,« sagde hun. »Er det da underligt, at vi har fundet hinanden?«

De trykkede sig endnu tættere sammen og talte om Fremtiden, drømte om det nye Aarhundrede, der skulde gengive Menneskene Aandens Frihed, genvække Handlemodet og Eventyrdriften, bygge Altre for Styrken og den store Daad paa Kirkernes Ruiner.

»For det er dog al denne Klokkeklang og denne Præstebrægen, der har gjort os bestandig frygtsommere og uslere«, sagde Per. »Hvad vi i de sidste to Aartusinder har faaet udrettet af nyttigt og stort og dristigt i Tankens eller Handlingens Verden, har vi kun naaet gennem Kamp med den sorte Skare af Kutte- og Kjolemænd, som vi aldrig har haft Mod til at slaa tilgavns for Panden. Hvordan Pokker det er, . . . i sidste Øjeblik har vi altid faaet Angstfølelser. Selv under den store Revolution fik man jo hurtigt travlt med at feje Skarndyngerne ned fra Kirkealtrene. Veed du, jeg har i den sidste Tid ofte tænkt paa en gammel Historie, som jeg har hørt engang. Det er Fortæl-